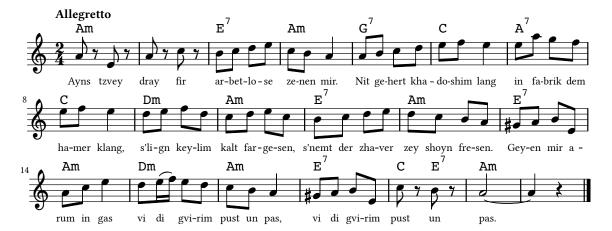
ארבעמלאָזע מאַרש Arbetloze Marsh

מעקסמ: מרדכי געבירמיג

אינם, צוויי, דריי, פֿיר, אַרבעטלאָזע זענען מיר, נישט געהערט חדשים לאַנג אין פֿאַבריק דעם האַמער־קלאַנג, ס'ליגן כּלים קאלמ, פֿאַרגערסן, ס'נעמט דער זשאַווער זיי שוין פֿרעסן, גייען מיר אַרום אין גאַם, ווי די גבֿירים פּוסט־און־פּאַם.

> איינם, צוויי, דריי, פֿיר, אַרבעטלאָזע זענען מיר, אָן אַ בגד, אָן אַ היים, אונדזער בעט איז ערד און ליים, האָט נאָך ווער וואָס צו געניסן, מיילט מען זיך מיט יעדן ביסן, וואַסער, ווי די גבֿירים וויין, גיסן מיר אין זיך אריין.

איינם, צוויי, דרײַ, פֿיר, אַרכעטלאָזע זענען מיר, יאָרן לאַנג געאַרכעט שווער, און געשאַפֿט אַלץ מער און מער הייער, שלעסער, שטעט און לענדער פֿאַר אַ הײַסלע פֿאַרשווענדער, אונדזער לוין דערפֿאַר אין וואָס? הונגער, נויט און אַרבעטלאָז.

> אײַנס, צװײ, דרײַ, פֿיר, אָמ אזױ מאַרשירן מיר, אַרכעטלאָזע, טריט נאָך טריט און מיר זינגען זיך אַ ליד פֿון אַ לאַנד, אַ װעלט אַ נײַע, װוּ עס לעבן מענטשען פֿרײַע, אַרכעטלאָז איז קיין שום האַנט, אין דעם נײַעם פֿרײַען לאַנד.